

Mile Tasić

MILAN NEŠIĆ

Moderna galerija Likovni susret, decembar 2006.

RAZDVOJENI DELOVI CELOVITE RASPRAVE

Sam naslov izložbe pomalo ili pak umnogome ukazuje na drugačiju i neobičniju izložbu, na dela koja otkrivaju svojevrstan umetnički i stvaralački proces, kako u nastajanju tako i u novostvorenoj estetici svakog izloženog eksponata. Izložba postavljena krajem prošle 2006. godine u Modernoj galeriji Likovni susret izazvala je pažnju pre svega mlade stvaralačke populacije, istini za volju ne ostavljajući ravnodušnim ama baš nikoga.

Milan Nešić pripada mlađoj generaciji umetnika. Diplomirao je na Akademiji umetnosti u Novom Sadu 2003. godine u klasi profesora Jovana Rakidžića. Ovo njegovo prvo pojavljivanje na subotičkoj likovnoj sceni je njegovo osmo samostalno izlaganje. Za svoj rad je već nagrađivan.

Bekstvo od slikarstva u tradicionalnom obliku u drugoj polovini prošlog stoleća Nešić sjajno razume, apsorbuje, ali ne odbija, već pokušava da spoji trag palete sa ljudskim otpadcima, što ne reći smećem, sa njegovim recikliranim ehom, sa onim što nas u ovom istorijskom hodu i trenutku kojeg upravo živimo determiniše, kao što je to pivska flaša bar onoliko koliko to čini pečinski crtež koji beše na samom početku. Ne odriče se ovaj mladi stvaralac ničega što može ostati kao vredan trag i refleksija savremene komunikacije, a to može biti upravo sve i baš sve što nas okružuje i čini čovekom – potrošačem. Njegova dela samo su na prvi pogled strana, nikako otuđena jer se u izvedbi temeljno oslanjaju upravo na već pomenuto naše okruženje, uglavnom odbačeno. To što se samo nama čini nepotrebnim Nešić vešto i mudro artistički pakuje i ostavlja zanimljiv umetnički trag. Delovi raspadnutog nameštaja, krpice i komadi pohabane garderobe, teniski reket, metar, obavezna olovka uz datiranje svih tridesetak

eksponata, uz često upućivanje, tačnije, usmeravanje strelica – ma jesu onaj stvarni deo nas samih, deo pomalo zarđao, pogrešno shvaćen kao suvišak, a zapravo slika naše realnosti, arhetipska vodilja i kroz ovaj virtualni svet kojeg trenutno živimo i više i duže no li što to i sami pretpostavljamo.

Delo Milana Nešića samo na prvi pogled, čini se nije za dom, za zid dnevne ili neke druge sobe. Njegovo delo je smelo ali i estetski prihvatljivo jer kao da ostavlja naš papilarni otisak koji nas u potpunosti i otkriva i razotkriva u životnom bitisanju. Na velikim platnima prisutan je krug, kružnica, možda i nula uz dodatne krpice i mrlje znalački raspoređene i prostrte da otkrivaju pravog umetnika. Daščane delove nameštaja umetnik koristi sa one nepolirane, unutrašnje, uglavnom nevidljive strane, što ne reći intimnije strane koja krije deo naših tajni i sve to vešto kombinuje sa na brzinu kaširanim materijalom uz sprejeve, lepilo, boje stvarajući prepoznatljiv enformel. Pikturalnost je samo na brzina neuhvatljiva i kreće se u arealu umrljanosti od prljavo bele, preko smeđe, zelene, do crvene i crne. Sveprisutne već pomenute strelice vode nas ali u lavirint svojevrstne neizvesnosti praćene štampom, okovane letvama, privezane kanapom, pričvršćene limom. Simbolično i stvarno autor nam nudi ram bez slike ili sliku bez rama, ali nikako ukalupljenost slike u ramu.

Proces ili put, životni put uz kišobran tek da se odbranimo od svakodnevnog pljuvanja, ali i da otkrijemo sliku otpozadi, sa platnom uz zid i blind ramom, svojevrstnim krstom pred nama, a možda i zatvorenim prozorom naše hermetičnosti. Angažovano, nema šta. Konačno i sopstveni dlakavi izmet izvrće nam utrobu i tera nas da se uhvatimo za crveni držač već potrošenog alarma, dok nas delo Milana Nešića obara s nogu.

Ova izložba u kojoj umetnik danas sjajno komunicira idejama kubizma i nadrealizma, dadaizma, ponajviše konceptualnog iskaza i naravno još ponečega, jeste zapravo nešto drugačije od uobičajenog, ustaljenog, drugačije od stereotipa i nečeg već viđenog, ali istinski potrebnog za ono malo disharmonije u već ustajalom manirističkom blatu.